
З А Р Я.

Години бродимъ ний къмъ висинитѣ —
Самотни, жадни, морни, съсъ блуждающи очи —
Изгубени, залутани изъ кривинитѣ
На битието. . . . И злато-кървави лучи
Отъ възродената, блѣнувана заря,
Кога ли ще проблѣснатъ?

О, чакамъ те задъхващъ се въ нощъта
Заря, блѣнувана прѣзъ вѣкове. .
Очаквамъ те, о първи день на пролѣтъта!
Ела, ела, о слънчева мечта,
Родена въ хаоса на първий мракъ!
Ела, на мъртвата земя смразений трупъ ти облѣхни,
Тогава: издѣхни. . . .